

*dün, bugün ve yarın...*  
*sapkınlıkların ve korkuların zirve yaptığı her an...*  
*...MÖ ve MS...*

Milattan önce 1500'lü yıllarda yaşamışlardı. Ve milattan sonra 300'lerde, 700'lerde, 1200'lerde... Ve... 2000'lerde...

Kim olduklarını, nereden geldiklerini, hangi ırka mensup olduklarını kimse bilmedi tüm çağlar boyunca. Araştırmacılar onları incelemeye, onların geçmiş ve bugünlerini anlamak, kimliklerini gün yüzüne çıkarmak için çalışmaya cesaret edemedi. Ürktüler... Onlarca teklif ve baskıya rağmen hiç kimse onlar için kazı yapma cesaretini kendinde bulamadı.

Merdivenaltı sohbetlerinde adları kullanılmadan sohbetlere konu oldular çoğu zaman. Her sohbetin sonunda da Müslümanlar dualar okudu dakikalarca, Katolikler istavroz çıkardı. Ateistler ise korkusuzca söz etmeye kalktılar onlardan ama çoğu bunun sonunu getiremedi.

Hangi soydan geldikleri, ne zaman yok olup ne zaman var oldukları hakkında net bir bilgi hiç olmadı. Hep bir zaman var oldular, hep bir zaman yok oldular. Bazen kuytu bir köşeye çekilip pusuda beklemeyi tercih ederlerken kimi zaman dünyayı kan gölüne çevirmeyi, devletlerin ve insanların yüreklerinde büyük bir korku yaratmayı başardılar. Onlar hakkında bilinen tek bir gerçek vardı: Hep var olmayı, bittiler derken dirilmeyi başardılar.

Tarihin karanlık sayfaları arasında bazen Roma'da görüldüler bazen İspanya'da. İsfahan'da, Smyrna'da, Bağdat'ta, Seul'de... İnsanoglu ne zaman nerede yer aldıysa orada bulunmaktan

çekinmediler. Güney Amerika'da yok oldukları düşünöldü bir ara, Kuzey Asya'da ise var oldukları. Kimi zaman Gobi Çölü'nün kızgın kumlarında at sürerken göröldüler, kimi zaman ise Akdeniz'de su içerken... Mardin'de kiliseleri talan ederken resmedildikleri söylendi, Kinshasa'da Kongo Nehri kıyılarında sandallarla savaşa gittikleri...

Pensilvanya'da soykırımı icat ettikleri belirlendi, Brugge'de tecavüzü... Launceston'da ise din adamlarının ruhlarını ele geçirdikleri...

Her zaman ve her yerde bulundular ve yeniden varlıklarını hatırlatmak için pusuda kaldılar.

Asla bir devlet kurmadılar, bir toprak parçaları, tapınakları olmadı. Onlar için tüm dünya kendilerininindi zaten, her ırmakta yıkanmak onların hakkıydı sadece, her dereden su içmek onlara lütfedilmişti. Her meyveyi yemeyi hak gördükleri gibi her kadınla yatmak, her hayvanı ehlileştirmek, karşılılarına çıkan her çift ayaklı canlıyı öldürmek de –bunun için nefisleri bunu istemeliydi ve nefisleri sadece bunu isterdi– onların hakkıydı.

Suikastlar, talanlar, cinayetlerle beslendiler hep. Kana susamış bir kitle oldular her zaman, bir arada, topluluk halinde yaşamayı hiç düşünmeseler bile. İnsanoğlu onlar hakkında o kadar aciz ve o kadar bilinmezliğe düştü ki ne yedikleri hakkında bile tam bir yargıya ulaşamadı. Bazen insan kanıyla besledikleri söylendi, bazense sadece domuz gözü yedikleri.

Dinleri olmadı hiç, inanışları, örfleri ve âdetleri...

Hükümran oldukları ulus, ırk yoktu. Kurumları, teşkilatları, yaşam şekilleri yoktu. Hiçbir toplumu egemenlikleri altına almak ve onları kullanarak farklı ulusların sırtından geçinmek gibi emperyalist bir nihai hedefleri olmadı. Çünkü zaten yer yüzünde yaşama hakkı sadece onlara verilmişti, başka kimseye

değil. Bunun için çalışmalara başladıkları, kimi zaman dünyaya meydan okuyarak kitlesel mücadele verdikleri söylendi gizliiden gizliye, kulaktan kulağa. III. Aleksandros MÖ 330'da onların köklerini kazıdığını düşünmüştü ve dünyanın bundan böyle daha ferah ve huzurlu bir yer olacağını tasarlıyordu. Torunları yüzyıllar sonra vahşi cinayetlerle karşı karşıya kalıp yaşananların onların işi olduğunu anlayana kadar. 1516'da I. Selim, Asya kumlarında son kanlarını döktüğüne emindi. Köklerini kuruttuğunu, soylarının son temsilcisine kadar hepsinin kanını Asya'nın engin dağlarında dondurup yoğun karlar altında bıraktığını düşünüyordu. Ta ki...

Haklarında onlarca rivayet sürdü gitti ama kimse tam olarak gerçeği bilemedi. Hiçbir kitap onlardan bahsedecek kadar cesur olmadı bugüne dek. Tarih onları yazmaya çekindi, varlıklarını yok saydı, gelecek kuşaklara korku yerine azim ve umut vermek için.

1500'lü yıllarda en kabul görmüş söylenceye göre yeryüzünde yaşama hakkını sadece kendilerinde bulup diğer tüm varlıkları akla gelmeyecek yöntemlerle katletmekten keyif alan bu kesim Tanrı tarafından üç milyon yıl önce lanetlenmişti. Ceza olarak da kendilerinden tüm duyguları alınmıştı. Aşkları, sevgileri, hüznüleri, hayalleri. Öylesine büyük bir cezaydı ki bu uyuyamadıkları için artık rüya bile göremiyorlardı. Beyinleri yok gibiydiler, otomatige bağlanmış demirden robotlardı sanki. Duyularını alırken Tanrı onlara sadece bir şey bırakmıştı, kıyamet gününe dek daha da günahkâr olmaları için: Öldürmek ve bundan keyif almak. Bu sayede kollarını sonuna kadar açarak kucaklayabileceklerdi cehennemi. Ölüm konu olduğunda da Tanrı kısa bir süreliğine dünyanın en zeki varlıkları yapıyordu onları. En zeki ve en güçlü...

Belirli aralıklarla görülüp yok olan onlar, şimdi daha çok korkutuyor insanoğlunu. İsimleri anılmadan Tanrı'ya yakarışlarla onlardan korunmanın yollarını bulmanın telaşı içindeler bugün. Zira iki yüz yıldır varlıklarından haber alınamıyor ve bugünlerde yeniden gün ışığına çıkmaları bekleniyor. Son bir temsilcileri kalmış olsa bile...

Onlar var olduğa hiç kimse, kendi varlığından emin olmadı...

Onlar hep var oldular, onlar hep yok oldular...

Onlar Habarlar... Yeryüzünün lanetli kavmi...

9 Eylül 2006

*Kuzey Kaliforniya'da gizli bir yer...*

Güneşte yanmış, hafif matlaşmış gümüş renkli, camları parlak araç sokağın başına kadar ağır ağır geldikten sonra beklenmedik bir şekilde durdu. Bu bölgede çoğu aracın duraklama yapması değil gezinmesi bile yasaktı halbuki. Sağ taraftaki sürücü koltuğunda bir beden göründü önce. Otuzlu yaşların başındaydı. Favorilerine uzun süre dokunmadığı o bölgedeki tüylerin saç mı yoksa sakal mı olduğunun belli olmamasından anlaşılıyordu. Gözlerinde belirgin bir kızarıklık vardı. Uykusuz ya da yorgundu belli ki. Uzun boyunun, atletik vücudunun, kirli sakalının, yer yer dökülmeye başlamış saçlarının ve her bir hareketinin takibini yapan aydınlatma direğine dönüp gizli kameranın monte edildiği yere yüzünü çevirdi ve bir şebek gibi sırttı önce. Sağ elini havaya kaldırıp birilerine selam verir gibi salladı lambanın ışığına bakarak. Gözlerini kamaştırmalıydı bu ışık huzmesi ama o buna alışkındı, artık etkilenmiyordu. Eğer rahat etmek istiyorsa yapması gerekeni hızla yerine getirmeliydi. Yoksa bir-iki dakika içinde çevresinde onlarca kişinin toplanacağından ve kendisine kelepçe takılacağından emindi. Land Rover'ın arka kapısına yöneldi. Elindeki kumandaya basmasıyla birlikte kapı sonuna kadar açılarak sahibinin hareketini bekledi. Bedeninin yarısını içeriye uzatan otuzlu yaşlardaki, kimliği belirsiz kişi arka koltuğun ortasına minik bir yumruk attı ve gizli bölmenin açılmasını sağladı. Bölmede yer alan beş farklı plakaya bakıp içlerinden birini seçti. Koltuğu düzeltirken ge-

riden kendisine doğru yürüyen üç kişiyi gördü fakat önemsemedi. Bedenini araçtan çektiğinde yaklaşanları umursamaz bir hareketle aracın arka plakasının ortalarında, belirgin iki noktaya orta parmağıyla ikişer kez minik bir darbe indirdi ve plaka o anda kendisini bırakarak yere düştü. Plakanın çıkardığı sesi takip eden üçlü ise aracın beş metre kadar yakınına gelmiş, delikanlıyı göz hapsine almışlardı. Önce arka ardından ise ön plakanın değiştiğini görüp plakayı okuduktan sonra iri, siyah kabanlarının yaka kısmına başlarını çevirip bir şeyler mırıldandılar. Bir dakika geçmeden de geldikleri yöne doğru ilerleyip gözden kayboldular.

İlerleyen Rover'ın önüne önce yüksekliği dört metreyi bulan demir parmaklıklı ve kurşun geçirmez camekân kaplı bir kapı çıktı. Önünde duran sivil muhafızlar önce aracın içerisine baktılar. Gördükleri kişiye selam vermemek için başlarını başka yöne çevirip kapının açılmasına izin verdiler. Kendisini gören her bir kişinin bakışlarını ondan kaçırmaması, yüzünü diğer yana çevirip kendisiyle konuşmamaya çalışması sevilen biri olmadığını gösteriyordu.

Demir kapıdan geçip çift şeritli, iki yanda çiçeklerle donatılmış –ki tüm bu çiçeklerin aslında çiçek olmadığını çok iyi biliyordu– yolda yüz metre daha gittikten sonra Yunan mitolojisindeki tanrıların evlerine benzer bir villanın önüne gelip aracını durdurdu. Parlayan camlar yüzünden içerisi pek belli olmuyordu ve aracın çevresinde bu kez on kadar yüz belirmişti. Kimilerinin elinde makineler vardı ve bu otuz yaşlarındaki delikanlı silahlarının ellerindekilerden ibaret olmadığını çok iyi biliyordu. Çevresinde belirenleri yine görmezden gelmeyi seçmişti, kimseyle muhatap olmamak için cebinden çıkardığı kimliğini yakasına takarak araçtan indi. Plaka değiştirdiği anın

aksine bu kez üzerinde siyah bir deri mont, elinde basit ama kesif kokular saçan bir naylon poşet ve ağzında yeni yakılmış bir puro vardı. Diğerlerinin yüzüne bakmadan hakaret edercesine purosundan çektiği dumanı üzerlerine doğru üfleyerek dışarı bıraktı.

Tabir yerindeyse ahıra girer gibi girdi onlarca polisin, güvenlik kamerasının göz hapsine aldığı villaya. Bir ağzında bir elinde tuttuğu purosunu villanın koridorlarına girerken bile söndürme gereği duymadı. Kapı önündeki nöbetçi polis onu tanıyordu ve dalaşmak istemediği için ses çıkarmamıştı. Çömez bir polis memuru onu uyarma gafletinde bulunduğu hiç istifini bozmadan yürümeye devam etti önce. Koridorun sonuna geldiğinde boştaki elini havaya kaldırıp ortaparmağını gösterdi çömez polise. Elindeki kara poşete ilgisizdi. Onun için basit, sıradan, her zamanki işlerden biriydi ama yol boyunca karşısına çıkanlar poşetten gelen ağır ve pis kokudan kaçıyorlardı.

Sağ taraftaki çelik kapının önünde durdu bir an. Göz göze geldiği polise başıyla işaret ederek kapıyı açmasını istedi. Çelik kapının iki tutmacından dışa doğru çekerek kapıyı açan polisin kenara çekilmesini beklemeden içeri daldı. Kapının kapanmasını bekledi önce.

Odada yalnız başına oturan atmışlı yaşlardaki, sivri bıyıklı, orta boylu, göbekli, beyaz gömleği ve sarı kravatından başka kıyafeti görünmeyen polis amiri önündeki dosyadan başını kaldırdı. Hoşnutsuz bakışlarla bir müddet süzdü rahatını bozan bu kaba adamı. Memnuniyetsizliği, karşısında dikilen ama duruşunda en ufak bir saygı belirtisi olmayan adamın bıkkınlığıyla yarışır gibiydi. Başını yeniden önündeki dosyaya çevirirken, “Tamam mı?” diye sordu. Dosyaya bir ataşla tutuşturulmuş fotoğrafı eline alıp bakarken gelecek cevabı bekliyordu ama öyle

bir şey olmadı. Karşısında duran o özgüveni tavan yapmış ajan, purodan bir nefes daha çekip dumanını üflerken elindeki poşeti altından tutarak top şekline getirdi. Silah kullanmakta ve nişancılıkta üstüne yoktu ama polis amiri onun diğer konulardaki nişancılığını bilmiyordu. Önündeki dosyanın üzerine o leş kokulu poşet gürültülü bir şekilde düşüp kendisini oturduğu yerden, “Lanet olsun!” diye zıplatana dek. Başını kaldırdığında o bıkkın yüzlü ajanın arkasını dönüp odadan çıkmakta olduğunu gördü. Bir de dibine gelmiş purosunun odanın orta yerinde son tütününü erittiğini...



3 Eylül 2006

### Washington'un güney yamaçları

Bütün gece nerede olduğunu bilmeden bırakıldığı yerde oturmuş, bazen yan düşüp uykuya dalmış ama çoğu zaman korkunun verdiği ıstırap ve belirsizliğin etkisiyle titremişti Bay James. Neler olduğuna, nasıl bir sürece girdiğine dair en ufak bir bilgisi yoktu. En son hatırladığı şey 2006 model Mercedes'i ile Utah'taki bir partiye katılmak için yola çıktığıydı. Maden işletmecisi Peter ve pırlanta tüccarı Wilson başta olmak üzere beş altı arkadaşıyla bir araya gelecek, viskilerini yudumlayacak, iş planları üzerinde uzun uzun konuşacak ve gecenin finalinde de Los Angeles'tan getirttikleri striptizci dansçılarla odalarına çekileceklerdi. Planları gayet güzeldi, iyi bir gece geçireceğinden emindi James. Nereden bilebilirdi ki özel şoförünün başka kişi ve kurumlar için çalıştığını? Amerika'da kaliteli bir yaşam sürmek için bir insanın kazanması gereken paranın tam on katını ödüyordu kendisine. Yine de o hep korktuğu, kendisine paranoialar yaşatan toplumun uçuk kesiminden kurtulmayı başaramamıştı. Aracını takip eden korumalarına ne olmuştu, bilgisi yoktu. Dün gecedeki beri kapatıldığı bu yerde hiçbir şey yememiş, susuzluktan artık tükürük bile üretemez olmuştu.

Yan odadan geldiğini tahmin ettiği ayak sesleri gittikçe şiddetlendi ve on saniye sonra yanı başında birinin gezinmekte olduğunu hissetti. Muhtemelen bir yükü vardı ve çıkan seslere göre bu bir sandık olmalıydı. İki metre kadar uzağına bırakılmıştı. Yardım dilenmek için zorla boğuk bir ses çıkardı ama dermanı